

SCÉNÁŘ

Naše pamětnice, paní Jana Glaserová, se narodila 3. září 1938 ve Fulneku. Její dětství nebylo příliš jednoduché, protože se odehrávalo za války. Na jejím konci se musela odstěhovat ze svého rodného města k tetě na vesnici, protože na Fulnek padaly bomby: *Mezitím Fulnek vyhořel celý. To já si jako dítě pamatuji. Už jsme tehdy dělali po válce na poli u strýce a někdo přišel a říkal, že Fulnek hoří. To bylo z Větrkovic, a Fulnek a Větrkovice, to je daleko od sebe. Jenomže my jsme byli na tom vrchu, jak se jde z Větrkovic nahoru potom směrem na Opavu, tak tam se jde do vrchu, takže my jsme byli na tom poli jako na vršku, a dívali jsme se, a ten kouř jsme viděli až na to pole, jak jsme tam dělali. Tak to si jako dítě pamatuji, že Fulnek hoří.*

Protože z jejich fulneckého domu zbyly jen trosky bydleli až do roku 1946 právě u rodiny ve Větrkovicích. Prožila šest týdnů zamčená ve sklepě, kde byla schovaná před ruskými vojáky: *No, a ti Rusové měli pořád tendenci jít do těch dveří do toho sklepa, a pořád tam chtěli se jít podívat, že, a ten strýc jako, jim řekl, že ať tam nechodí, že tam jsou malé děti a že mají nakažlivou škaředou, nemoc, a že kdyby tam šli, tak že prostě se taky může stát, že zemřou.*

Po odsunu odešla z Fulneku velká část rodiny jejího otce: *Takže ti šli všichni na odsun, těch pět sourozenců šlo na odsun, jenom ta moje maminka byla české narodnosti, ta tu zůstala a tatínek byl ve válce, takže oni jí říkali, to jako taky vím z vyprávění říkali, pokud chcete jít na odsun, tak můžete, ale pokud nechcete, tak tu můžete zůstat, protože jste české narodnosti, tak ona tu nakonec zůstala, takže proto jsme tady, no. Tatínek paní Jany se z války domů nevrátil.*

Když pak skončila na základní škole chtěla se věnovat jazykům: *Enomže jsem se nedostala, protože jsem byla katolického náboženství a prostě, a pan ředitel mi tehdy říkal, byl hodný pan ředitel Mucha, víš Hanko, já to do toho posudku musím napsat, že chodíš do náboženství a je malá, pravděpodobnost, že by tě tam vzali. No tak jsem prostě, já prostě jsem to nechala být, vyšla jsem školu a nastoupila jsem do podniku Romo Fulnek. Do hlavní úctárny jako pomocná síla, bylo mi patnáct a půl roku. Ani prázdniny jsem nevybrala, 3.8. 54 jsem nastoupila do práce. V té době potkala také svou životní lásku: *Takže on byl vlastně německé narodnosti. No a od něho vím, z jeho vyprávění, že byli třikrát nachystání na odsun, jako Němec celá německá rodina, jeho tatínek se vrátil z války, měl štěstí vrátil se z války. No a že třikrát byli jako sbalení na odsun a vždycky přišel ten nový majitel, už Čech, jako z Hané údajně byl, na koni na to nádraží, zurück, zpatky, že zvířata řvou, protože je nemá kdo nakrmit. Takže třikrát to takto absolvovali a pak už byl poslední transport, pryč a oni tu zůstali. S manželem měla paní Jana dvě děti.**

S paní Glaserovou se nám dobře povídalo, a tak se naše návštěva u ní protáhla na několik hodin. Kromě zajímavých příběhů nám upekla také svou roládu, vyhlášenou po celém Fulneku: *Já vám ještě děvčata něco přinesu. Sedte, musíte ještě ode mě něco ochutnat. Už to vypní.*